

Ontdekzondag 2016

Thema: Hartelijk Verbonden

Preek geschreven door: ds. L.H. Kooij – Nieuwleusen

Liturgie

- Votum/zegengroet
- KB 147: 1,2,3 Maak muziek!
- Gebed
- Wetslezing
- Psalm 89: 1 en 6
- Schriftlezing: Marcus 2:1-12
- Opw. 461 Mijn Jezus, mijn Redder
- Preek
- KB 167 Samen in de naam van Jezus
- Gebed
- Collecte
- Opw. 734 God ik adem of KB 141 Dankt, dankt nu allen God
- Zegen

Hartelijke verbonden - Marcus 2: 1-12

Kijk eens even om je heen. Wie zit er precies voor je en achter je? Wie zitten er naast je? En stel jezelf de vraag: ben ik met deze mensen verbonden? Wat heb ik met ze? We zijn aan elkaar gegeven, en verbonden in de naam van Jezus. Hij zet ons bij elkaar: samen in een gemeenschap. Hij wil dat we elkaar helpen op weg naar de Jongste Dag. Wij hebben elkaar nodig; we zijn verschillende lichaamsdelen die onmisbaar zijn voor het ene Lichaam. Ja, dat zijn best wel bekende woorden. Maar... wat betekent dat nou concreet?

Verbondenheid begint er in ieder geval mee dat je vanuit de liefde van Jezus de ander ziet staan. Jezus is onze herder; de pastor! En als je achter Hem aangaat dan spoort hij je aan om te zien naar je broer of zus in de kerk en je te verbinden met je naasten. Dat is wel de opdracht maar niet altijd even makkelijk. Onbewust kun je op afstand van God komen. Ik ben me zelf lang niet altijd bewust van mijn verbondenheid met God. Wat is het fijn dat je dan broers en zussen om je heen hebt die je kunnen opscherpen: *hé hoe staat het nu met je geloof?* Wat zijn broers en zussen om mij heen inspirerend! Juist ook mensen met een heel ander karakter, een ander levensverhaal of met een beperking! En daarom staan we vanochtend stil bij Marcus 2.

Het verhaal van een verlamde en zijn vrienden die het dak van een huis slopen om op hun bestemming te kunnen komen! Het moet een diepe indruk hebben achtergelaten.

Want hoe haal je het in je hoofd om iemands huis te slopen? Om een gat in het dak te maken. De evangelist Lucas vertelt dat ze eerst de tegels moesten weghalen. Marcus vertelt er nog bij dat ze voorzichtig de leemlaag van het dak wegdroegen. De verlamde en zijn helpers zijn nogal een tijdje aan de gang geweest! Doodleuk op andermans dak.

Stelt je voor hoe de omstanders gereageerd hebben. *'Hé stelletje slopers! Zijn jullie gek geworden!* Vernietigende blikken. Als ik eraan denk krijg ik haast een rood hoofd. Konden die mensen niet een andere gelegenheid afwachten om Jezus te spreken?

Nee dus! Voor de verlamde is het nu of nooit. Misschien zal Jezus morgen weer weg zijn. Naar een ander dorp in Galilea. Nu is er een aantal mannen dat hem naar Jezus draagt. Samen hebben zij het verlangen om Jezus te ontmoeten. De vrienden van de verlamde helpen. Daar zat een diepe overtuiging achter. Ze laten zich niet afremmen door schaamte of onzekerheid. Terwijl zij met elkaar natuurlijk heus wel doorhadden hoe ze in het middelpunt van de belangstelling zouden komen te staan. Maar ze hadden een duidelijk doel: bij Jezus komen!

Heb jij de diepe overtuiging dat je Jezus nodig hebt? Handel daar dan naar en wacht er niet mee! Zoek aansluiting met je broers en zussen in de gemeente. Jezus zei drie keer tegen Petrus: *'weid mijn schapen!'* Wie Jezus liefheeft gaat relaties aan met de ander: in het spoor van de Goede Herder! Want hoe meer je tot de ontdekking komt dat je bij de Here Jezus het echte leven vindt des te meer motivatie krijg je om dingen te delen met je broers en zussen in de gemeente. Omdat je elkaar nodig hebt. Wij zijn schapen van de Goede Herder. Dat bindt ons samen. Het feit dat Jezus ons schapen noemt maakt ook duidelijk dat we allemaal kwetsbaar zijn. Hulpbehoevend. En ook dat is weer samenbindend: volgens het evangelie hebben wij allemaal hulp nodig. En zijn we bij elkaar gezet om elkaar te helpen op de Weg van Jezus.

Wat een doorzettingsvermogen hebben de helpers van de verlamde! En wat voor een vertrouwen in Jezus hebben ze. Wat een geloof! Want wie gelooft er nu werkelijk dat Jezus echt levens kan veranderen? De verlamde dus. En zijn vrienden. Hier was de Geest aan het werk. Die menselijke weerstanden en grenzen afbreekt. Voor hen was Jezus de enige redding. Daar waren ze echt van overtuigd. Dat is hun motivatie om te doen wat er hier in Marcus 2 gebeurt. Daarom zakt er ineens een matras met een verlamde door het dak.

Als je dit verhaal leest dan is misschien je eerste gedachte: een man met een beperking wordt geholpen door gezonde vrienden. Dus sterk helpt zwak. Maar je kunt het ook nog van een andere

kant bekijken. De verlamde man zorgt evengoed voor dat zijn vrienden Jezus ontmoeten. Zij waren door vriendschap met elkaar verbonden. De verlamde zette zijn vrienden in beweging naar Jezus. Zij hebben door hun vriend meer van Jezus mogen ontdekken.

Jezus ziet niet alleen de moed van die mannen, maar ook de moed van die verlamde. Wat een wilskracht: voor een hele groep mensen hulpeloos naar beneden getakeld worden. Ja, hoe kwetsbaar durf je te zijn hé? Dat heeft iedereen aan het denken gezet! "Zou ik in zijn situatie zo durven aankomen bij Jezus?"

Kortom, zij hebben dus elkaar geholpen om bij de Heer te komen. En dat is denk ik niet uniek. Heb jij die ervaring ook? Dat jij bijvoorbeeld iemand met een bepaalde moeite of beperking opzocht; in eerste instantie met de focus om te HELPEN. Maar dat jij zelf bemoedigd werd, dat jij zelf aan het denken werd gezet. Omdat die ander en zijn levensverhaal jou stilzette. Dat die ander bijvoorbeeld echt tijd voor je nam. Je een spiegel voorhield waar je iets in herkende. Dat hij dingen deelde waar je zelf nog niet aan gedacht had. Dingen die je verraste. En dat je zo zelf dichter bij de Here kwam. Wat mooi is dat! De dingen die je ontdekt als je het leven met elkaar gaat delen. En daarom is het zo belangrijk dat wij in de gemeente groeien in echte verbondenheid van hart tot hart. Wij hebben allemaal vrienden nodig; broers en zussen. En schema's van ziek en gezond, zwak en sterk: dat ligt bij God heel anders dan bij ons.

Terug naar het verhaal van Marcus 2. Jezus kijkt onder een gesloopt dak en een open hemel naar die mannen. De verbijstering in de huiskamer waar hij staat is groot. Er staat: *Hij zag hun geloof*. Wat bedoelt Hij hier? Ik denk dit. De weg door het leven is niet altijd makkelijk. Ouderdom, ziekte, drukte, verdriet, twijfel: wat worstelen we soms om de moed erin te houden. Wat lijden we soms aan onzekerheid. Er zijn momenten dat de wanhoop, vermoeidheid en teleurstelling kunnen omslaan in ongelof. Kijk nog eens naar de verlamde en zijn vrienden, het was voor hun een enorme opgave om bij Jezus te komen. Toch hebben zij doorgezet omdat zij er diep van overtuigd waren dat er bij Jezus genezing te vinden was. Jezus, die onze gebrokenheid geneest en onze zonde vergeeft. Naar Jezus gaan is niet makkelijk. Dat bewijst dit Bijbelverhaal. We moeten dwars door de pijn om bij Jezus te komen en onze zonde, gebrokenheid, onzekerheid en verdriet onder ogen zien. Heb jij dat geloof?

Jezus ziet hun geloof en zegt '*Kind! Uw zonden zijn u vergeven!*' Wat een vreemde reactie. Iedereen wacht op het moment dat Jezus die verlamde zou genezen. Maar dan zegt Jezus: *kind uw zonden zijn u vergeven!* Zonden vergeven? Hij? Jezus? Ja! Weg met de schone schijn dat je sterk moet wezen! Nee hoor, alles verwachten van Jezus de Redder. Persoonlijk en samen. Elkaar helpen met de gebrokenheid van het leven. Samen leven uit vergeving. Dat is de kern van het evangelie: dat is de grote bevrijding! Daardoor komt er nieuw leven! Jezus weet heel goed wat de schriftgeleerden denken als Hij vraagt. '*Wat is er nu makkelijker; te zeggen uw zonden worden vergeven òf te zeggen; sta op en wandel?*' De schriftgeleerden wisten heel goed het antwoord: er waren wel meer wonderdokters in Israël. Maar iemand zijn zonde vergeven? Met wat voor een recht kun je dat zeggen? En toch zegt Jezus 'Uw zonden zijn u vergeven!'. Want alleen Jezus geeft ons perspectief in het leven. Ga naar Hem!

Jezus Christus nodigt iedereen uit om bij Hem te komen. Blijf niet zitten met moeiten! Jezus wacht op je. Laten wij elkaar ook daarmee helpen. Denk eens aan die mannen. Die vrienden. Echte vrienden! Zij deelden het leven met elkaar; zij steunden elkaar door dik en dun. Keken niet weg bij de verdrietige kanten van het leven. Wij zijn Jezus niet. Wij kunnen elkaars leed lang niet altijd wegnemen. Maar wij kunnen wel elkaars lasten dragen. En onze moeiten voor de voeten van Jezus brengen.

Laten we met heel ons leven naar Hem toegaan. Laten we elkaar daartoe stimuleren. Dat wij steeds hechter verbonden raken aan elkaar door de kern van het evangelie. Onze Herder wil altijd bij ons zijn. Wij zijn van Hem, en Hij geeft ons het leven. Wat een geweldige Koning! Hartelijke verbonden... Amen